

Danielin kirja - Viisi

Seitsemänkymmentä vuotta

Jeff Pippenger

2023-11-29

Jojakim oli ensimmäinen Juudan kolmesta viimeisestä kuninkaasta, ja kun babylonialaiset kukistivat hänet, alkoi eteläisen valtakunnan seitsemänkymmenen vuoden orjuus. Nuo seitsemänkymmentä vuotta osoittavat sen ajanjakson, jonka aikana Babylon, Raamatun profetian ensimmäinen valtakunta, hallitsi. Jesajan kirjan kahdennessakymmenennessäkolmannessa luvussa Tyyron portto unohdettaisiin seitsemäksikymmeneksi vertauskuvalliseksi vuodeksi, jotka profeetallisesti määriteltiin yhden kuninkaan päiviksi. Raamatun profetiassa kuningas on valtakunta, ja ainoa Raamatun profetian valtakunta, jonka päivien määrä oli seitsemänkymmentä vuotta, oli Babylon.

Tuon historian aikana Tyyron portto, joka edustaa paaviutta, joutuisi unohduksiin. Seitsemänkymmenen vertauskuvallisen vuoden päätyessä hänet muistettaisiin, ja hän lähtisi harjoittamaan haureutta kaikkien maan kuningaskuntien kanssa. Hengellinen haureus on kirkon ja valtion yhdistymisestä syntyvä laiton suhde. Vertauskuvallisten seitsemänkymmenen vuoden päätyessä paavius tulisi suhteeseen Yhdistyneiden kansakuntien kanssa, jota edustavat kaikki ne kuninkaat, joiden kanssa Tyyron portto harjoittaa haureutta seitsemänkymmenen vertauskuvallisen vuoden lopussa. Valtakunta, joka hallitsee noiden seitsemänkymmenen vertauskuvallisen vuoden aikana, on Yhdysvallat, kaksisarvinen maapeto.

Danielin luvut yhdestä viiteen hahmottelevat Babylonin seitsemänkymmenen vuoden historian, ja sen tähden nämä luvut edustavat maasta nousevan pedon molempien sarvien historiaa. Luvut neljä ja viisi osoittavat Babylonin ensimmäisen ja viimeisen kuninkaan, ja yhdessä nämä kaksi lukua osoittavat maasta nousevan pedon ja sen kahden sarven historian. Näiden kahden sarven sekä maasta nousevan pedon itsensä tuomio esitetään ensimmäisen kuninkaan ja viimeisen kuninkaan tuomiossa. Nebukadnessarin tuomiona oli karkotus ”seitsemäksi ajaksi”, jolloin hän eli villipetona kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä päivää ruohon ja kasteen varassa. Belsassarin tuomio kirjoitettiin seinälle, ja se rinnastettiin lukuun kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä, mikä osoittaa, että maasta nousevan pedon ja sen kahden sarven tuomiota edustavat 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenyhdeksannen luvun ”seitsemän aikaa”. Tämä perustuu kahden kuninkaan todistukseen, ja nämä kaksi todistajaa edustavat ensimmäistä ja viimeistä.

”Seitsemän aikaa” on adventismille kompastuskivi, eikä sitä sen tähden voida tunnustaa, vaikka se on aivan ilmeisesti siinä — niille, jotka tahtovat nähdä. Se on sen kansakunnan (Babylonin) tuomion vertauskuva, joka hallitsi seitsemänkymmentä vuotta, ja sen valtakunnan tuomion vertauskuva, joka hallitsee seitsemänkymmentä vertauskuvallista vuotta. Kun William Miller esitti ymmärryksensä 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemästä ajasta”, hän käytti Nebukadnessarin kahtatuhatta viittäsataa kahtakymmentä päivää eläimenä elämistä Danielin kirjan neljännessä luvussa yhtenä profeetallisista todistajista tukemaan 3.

Mooseksen kirjan 26. luvun ”seitsemää aikaa”. ”Seitsemän aikaa” on sekä peruskivi että päätöskivi Sakarjan kirjan neljännessä luvussa. Jeesus, sisar White, Jesaja ja Pietari osoittavat sen kiveksi, josta tulee kulman pää. Se on Raamatun profetian kruunaava oppi, vaikka se on olennaisesti näkymätön niille, jotka tunnustautuvat kolmannen enkelin sanansaattajiksi.

Kun alamme tarkastella Danielin kirjan kuutta ensimmäistä lukua, on tärkeää tunnistaa, että aivan alusta lähtien ”seitsemän aikaa” osoitetaan. Kun Babylon syrjäytti Joojakimin, seitsemänkymmenen vuoden pakkosiirtolaisuus alkoi. Aikakirjat selittää, miksi heidät vietiin pakkosiirtolaisuuteen seitsemäksikymmeneksi vuodeksi.

Sidkia oli kahdenkymmenen vuoden ikäinen tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa yksitoista vuotta. Ja hän teki sitä, mikä oli pahaa Herran, hänen Jumalansa, silmissä, eikä nöyrytnyt profeetta Jeremian edessä, joka puhui Herran suusta. Hän kapinoi myös kuningas Nebukadnessaria vastaan, joka oli vannottanut hänet Jumalan kautta; mutta hän jäykisti niskansa ja paadutti sydämensä niin, ettei kääntynyt Herran, Israelin Jumalan, puoleen. Myös kaikki pappien päämiehet ja kansa rikkoivat hyvin paljon, seuraten kaikkia pakanakansojen kauhistuksia, ja saastuttivat Herran temppelin, jonka hän oli pyhittänyt Jerusalemissa. Ja Herra, heidän isiensä Jumala, lähetti heille sanansaattajiensa kautta varhain ja alati lähettäen, sillä hän sääli kansaansa ja asumustaan. Mutta he pilkkasivat Jumalan sanansaattajia ja halveksivat hänen sanojansa ja kohtelivat väärin hänen profettojansa, kunnes Herran viha nousi hänen kansaansa vastaan, niin ettei parannuskeinoa enää ollut. Sentähden hän toi heidän kimppuunsa kaldealaisten kuninkaan, joka tappoi heidän nuorukaisensa miekalla heidän pyhäkkönsä temppelissä, eikä säästänyt nuorta miestä eikä neitsyttä, vanhusta eikä vanhuudesta kumartunutta: kaikki hän antoi hänen käteensä. Ja kaikki Jumalan temppelin esineet, suuret ja pienet, sekä Herran temppelin aarteet ja kuninkaan ja hänen ruhtinaittensa aarteet, kaiken tämän hän vei Baabeliin. Ja he polttivat Jumalan temppelin, hajottivat Jerusalemin muurin ja polttivat kaikki sen palatsit tulella sekä hävittivät kaikki sen kallisarvoiset esineet. Ja ne, jotka olivat miekalta säästyneet, hän vei pakkosiirtolaisuuteen Baabeliin; ja he olivat hänen ja hänen poikiensa palvelijoita Persian valtakunnan hallituskautteen saakka, että Herran sana Jeremian suun kautta kävisi toteen, kunnes maa oli saanut hyvityksen sapateistaan: koko sen ajan, jonka se autiona makasi, se vietti sapattia, kunnes seitsemänkymmentä vuotta oli täyttynyt. Mutta Persian kuninkaan Kooreksen ensimmäisenä hallitusvuonna, jotta Herran sana Jeremian suun kautta täytyisi, Herra herätti Persian kuninkaan Kooreksen hengen, niin että hän kuulutti koko valtakunnassaan ja pani sen myös kirjallisesti, sanoen: Näin sanoo Koore, Persian kuningas: Herra, taivaan Jumala, on antanut minulle kaikki maan valtakunnat, ja hän on käskennyt minua rakentamaan hänelle temppelin Jerusalemiin, joka on Juudassa. Kuka teistä kuuluu kaikkeen hänen kansaansa? Herra, hänen Jumalansa, olkoon hänen kanssaan, ja hän menköön sinne ylös. 2. Aikakirja 36:11–23.

Seitsemänkymmenen vuoden orjuuden oli määrä täyttää Jeremian sana: ”kunnes maa oli saanut nauttia sapateistaan; niin kauan kuin se makasi autiona, se vietti sapattia.” Jumalan sanassa on vain yksi kohta, lukuun ottamatta sitä Aikakirjan jaetta, johon viittaamme, jossa puhutaan maan ”nauttivan” sapateistaan. Tuo kohta on 3. Mooseksen kirjan luvuissa kaksikymmentäviisi ja

kaksikymmentäkuusi. Luku kaksikymmentäviisi antaa ohjeen siitä, kuinka maan annetaan nauttia sapatinlevostaan, ja luku kaksikymmentäkuusi esittää ”seitsemänkertaisen” kirouksen, jos noita liiton ohjeita ei noudatettu.

Jojakimin kohtalo merkitsi sen pakkosiirtolaisuuden alkua, joka on osa sitä, mitä Daniel yhdeksännessä luvussa nimitti Mooseksen ”kiroukseksi” ja ”valaksi”. Daniel ymmärsi ”seitsemän ajan” kirouksen, sillä hän todistaa yhdeksännessä luvussa, että juuri hänen tutkiessaan Jeremian seitsemänkymmentä vuotta koskevaa profetiaa hän käsitti niiden vuosien lukumäärän, joiden ajan Jumalan kansa olisi orjuutettuna Babylonissa.

Hänen hallitus kautensa ensimmäisenä vuonna minä, Daniel, ymmärsin kirjoista niiden vuosien luvun, joista Herran sana oli tullut profeetta Jeremialle, että Hän täyttäisi seitsemänkymmentä vuotta Jerusalemin hävityksen ajaksi. Daniel 9:2.

Daniel ymmärsi ne seitsemänkymmentä vuotta ”kirjoista”, ei ainoastaan Jeremian kirjasta. Toinen kirja, jonka hän ymmärsi, oli Mooseksen kirjoitukset, sillä rukouksessaan hän osoittaa, että seitsemänkymmenen vuoden orjuuden ”kirous” oli Mooseksen ”vala”. Danielin yhdeksännen luvun sana, joka on käännetty ”valaksi”, on sama sana, joka 3. Mooseksen kirjan 26. luvussa on käännetty ”seitsemän kertaa”. Juudan pakkosiirtolaisuus Babylonissa seitsemänkymmenen vuoden ajan oli ”seitsemän kertaa” -kirouksen täyttymys, huolimatta siitä, mitä kuka tahansa nykyajan teologi saattaisi väittää. Se on päivänselvää, mutta vain jos olet valmis näkemään.

Ja Herra puhui Moosekselle Siinain vuorella sanoen: Puhu israelilaisille ja sano heille: Kun tulette siihen maahan, jonka minä teille annan, niin maa viettäköön sapattia Herralle. Kuusi vuotta kylvä peltoasi ja kuusi vuotta leikkaa viinitarhaasi ja korjaa sen sato; mutta seitsemäntenä vuonna olkoon maalla täydellinen lepo, sapatti Herralle: älä kylvä peltoasi äläkä leikkaa viinitarhaasi. Mitä sadostasi kasvaa itsestään, sitä älä korjaa, äläkä kokoa hoitamattoman viiniköynnöksesi rypäleitä; sillä se on maan lepoaika. Ja maan sapatin sato olkoon teille ravinnoksi: sinulle ja palvelijallesi ja palvelijattarellesi ja palkkalaisellesi ja muukalaisellesi, joka asuu luonasi, sekä karjallesi ja eläimille, jotka ovat maassasi; kaikki sen sato olkoon ravinnoksi. Ja laske itsellesi seitsemän vuosiviikkoa, seitsemän kertaa seitsemän vuotta; niin että seitsemän vuosiviikon ajaksi tulee sinulle neljäkymmentäyhdeksän vuotta. Silloin käske riemuvuoden pasuunan soida seitsemännen kuukauden kymmenentenä päivänä; sovituspäivänä antakaa pasuunan soida kautta koko maanne. 3. Mooseksen kirja 25:1–9.

On tärkeää huomata, että maan lepäämistä koskevissa ohjeissa seitsemän kuuden työvuoden ja yhden maan lepoa varten annetun vuoden jaksoa jatkavat neljänteenkymmenenteen yhdeksänteen vuoteen saakka, jolloin tuli viettää riemuvuosi merkinä seitsemän seitsemänvuotisen jakson täyttymisestä. Ratkaisevan tärkeää on nähdä, että riemuvuoden pasuunan tuli soida sovituspäivänä, mikä osoittaa, että kun esikuvantäyttymyksellinen sovituspäivä alkoi 22. lokakuuta 1844, silloin tuli soittaa riemuvuoden pasuunaa, joka edusti ”seitsemän ajan” jaksoa. Ne ”seitsemän aikaa”, jotka alkoivat, kun Manasse vietiin Babyloniin vuonna 677 eKr., kuvasivat kahtatuhatta viittäsataa kahtakymmentä vuotta, jotka päättyivät esikuvantäyttymyksellisenä sovituspäivänä. Yhteys jää huomaamatta vain niiltä, jotka eivät halua nähdä. ”Seitsemän ajan” jakso liittyy kahteentuhanteen kolmeensataan vuoteen.

On myös tärkeää nähdä, että Mooseksen kirjan kolmannen kirjan kahdenkymmenennenviidennen luvun yhdeksän ensimmäisen jakeen liitto-ohjeissa on Jumalan sanan syvällisin esimerkki päivä-vuosi-periaatteesta. Se satukertomusten sekamelska, jota teologit syytävät ilmoille pitääkseen lauman Babylonian viinistä juopuneena, on väite, että kahdennessakymmenennessäkuudennessa luvussa esiintyvän ”seitsemän aikaa” -tuomion tulkinta on virheellinen käsitys siitä heprealaisen sanan merkityksestä, joka on käännetty ”seitsemän kertaa”. Tämä väite ei ole tosi. Sanan heprealainen merkitys sisältää määritelmässään täysin oikeutuksen sen soveltamiseen numeerisella tavalla, mutta heidän virheellinen väitteensä, jota he tukevat harhaanjohtavalla lähtöoletuksella ja itsejulistetulla heprean kieliopin asiantuntemuksellaan, on yksinkertaisesti harhautusta.

Luvussa kaksikymmentäkuusi ilmauksella ”seitsemän aikaa” kuvattu tuomio tunnistetaan tekstiyhteyden perusteella, ei joidenkin nykyajan teologiin heprean kielen vääntelyn nojalla. William Miller muodosti johtopäätöksensä viittaamatta lainkaan heprean kieleen, ja innoitus vahvisti hänen ymmärryksensä oikeaksi. Enkelit ohjasivat hänen ymmärrystään sen luvun tekstiyhteyden perusteella, jossa ”seitsemän ajan” tuomio sijaitsee, eivätkä heprean kielen perusteella.

Luvun kaksikymmentäviisi asiayhteydessä liiton määräykset määritellään, ja luku kaksikymmentäkuusi esittää sitten luvun siunauksen näiden liiton ohjeiden noudattamisesta, ja sen jälkeen yksilöi sen, mitä Daniel nimittää ”Mooseksen kiroukseksi” tottelemattomuudesta näitä ohjeita kohtaan.

Asiayhteys on Raamatun profetian päivän-vuoden-periaatteen teema. Nuo 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenviidennen luvun alkujakeet osoittavat, että Raamatun profetiassa yksi päivä edustaa yhtä vuotta. Toisessa Mooseksen kirjassa Mooses määrittelee selvästi yhteyden ihmisen ja eläimen seitsemännen päivän sapattilevon sekä maan seitsemännen vuoden sapattilevon välillä.

Kuusi vuotta kylvä maasi ja korjaa sen sato; mutta seitsemäntenä vuonna jätä se lepäämään ja olemaan aloillaan, jotta kansasi köyhät saisivat syödä; ja minkä he jättävät, sen kedon eläimet syökööt. Samoin tee viinitarhallesi ja öljypuutarhallesi. Kuusi päivää tee työtäsi, mutta seitsemäntenä päivänä lepää, jotta härkäsi ja aasiasi saisivat levätä ja orjattaresi poika sekä muukalainen virkistyisivät. 2. Mooseksen kirja 23:10–12.

Noista kolmesta jakeesta voidaan havaita, että ihmisten ja eläinten lepopäivä vastaa maan lepopuotta. Mooseksen kirjan 3. kirjan luvussa kaksikymmentäviisi, jakeissa yhdestä viiteen, löydämme täsmälleen saman kieliopillisen rakenteen kuin 2. Mooseksen kirjan luvun kaksikymmentä jakeiden kahdeksasta yhteentoista sapattikäskyssä.

Ja Herra puhui Moosekselle Siinain vuorella sanoen: Puhu Israelin lapsille ja sano heille: Kun tulette siihen maahan, jonka minä teille annan, niin maa pitääköön sapatin Herralle. Kuusi vuotta kylvä peltoasi, ja kuusi vuotta leikkaa viinitarhaasi ja korjaa sen sato; mutta seitsemäntenä vuonna olkoon maalla levon sapatti, sapatti Herralle: älä kylvä peltoasi äläkä leikkaa viinitarhaasi. Sitä, mikä kasvaa itsestään satoi jäljiltä, älä korjaa, äläkä kokoa hoitamattoman viinipuusi rypäleitä; sillä se on levon vuosi maalle. 3. Mooseksen kirja 25:1–5.

Muista pyhittää lepopäivä. Kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi; mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti; silloin älä tee mitään työtä, älä sinä älköönkä poikasi tai tyttäresi, palvelijasi tai palvelijattaresi, juhtasi älköönkä muukalaisesi, joka on porttiesi sisäpuolella. Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan, meren ja kaikki, mitä niissä on, ja lepäsi seitsemäntenä päivänä; sentähden Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen. 2. Moos. 20:8–11.

Yhdessä nämä kaksi sapattikäskyä määrittävät 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen viidennen ja kahdenkymmenennen kuudennen luvun asiayhteyden. Rivi rivin päälle asetettuina ne todistavat, että ”kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi”, ja että ”kuusi vuotta kylvä peltoasi, kuusi vuotta leikkaa viinitarhaasi ja korjaa sen sato”. ”Mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti”, ja ”seitsemäs vuosi olkoon maalle levon sapatti, sapatti Herralle”.

Molemmat sanat, jotka kummassakin sapattikäskyssä on käännetty sanalla ”seitsemäs”, olipa kyse ihmisten sapatista tai maan sapatista, ovat sama heprealainen sana, joka 3. Mooseksen kirjan kahdennessakymmenennessä kuudennessa luvussa on käännetty ilmauksella ”seitsemän kertaa”. 3. Mooseksen kirjan kahdennessakymmenennen viidennen ja kahdennessakymmenennen kuudennen luvun asiayhteys sijoittuu siihen profeetalliseen sääntöön, jonka mukaan päivä edustaa vuotta raamatullisessa profetiassa. Yhtä merkittävä on ensimmäisen profeetallisen sääntö.

Ensimmäinen asia, joka näissä kahdessa luvussa mainitaan, on päivä-vuosi-periaate. Gabriel ja muut enkelit johdattivat William Millerin tunnistamaan Leviticuksen ”seitsemän aikaa” kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen vuoden vertauskuvaksi, ja tämä on täysin sopusoinnussa lukujen asiayhteyden kanssa, joka on päivä-vuosi-periaate, ja joka esitetään kahdennessakymmenen viidennen luvun viidessä ensimmäisessä jakeessa.

Kun Aikakirjojen kirjoittaja ilmaisi syyn siihen, miksi Babylonin sallittiin viedä eteläinen Juudan valtakunta pakkosiirtolaisuuteen, hän sanoi sen tapahtuneen, jotta maa saisi nauttia sapatinlevostaan. Ainoa toinen kohta Jumalan sanassa, jossa maa kuvataan nauttimassa levosta, löytyy 3. Mooseksen kirjan luvuista kaksikymmentäviisi ja kaksikymmentäkuusi. Ne seitsemänkymmentä vuotta, joiden ajan Babylon hallitsi Raamatun profetian ensimmäisenä valtakuntana, eivät ainoastaan esitä niitä vertauskuvallisia vuosia, joiden ajan maan peto hallitsisi Raamatun profetian kuudentena valtakuntana, vaan nuo seitsemänkymmentä vuotta ovat myös suora viittaus Mooseksen kirouksen ”seitsemään aikaan”.

Kun alamme tutkia profetioita, jotka esitetään Danielin kuudessa ensimmäisessä luvussa, on olennaisen tärkeää tietää, että sekä ”seitsemän ajan” kirous että ”seitsemän ajan” siunaus ovat osatekijänä jokaisessa noista luvuista.

On myös tärkeää muistaa, että seitsemän seitsemän vuoden jakson kiertokulku merkitään riemuvuoden pasuunan soittamisella seitsemännen kuuden kymmenentenä päivänä, joka on sovituspäivä. Tämä tosiasia sitoo ”seitsemän aikaa” yhteen Danielin kahdeksannen luvun ja neljännen jakeen kahdentuhannen kolmensadan päivän kanssa. On myös tärkeää muistaa, että profeetallinen vuosi on kolmesataa kuusikymmentä päivää, ja jos kolmesataa kuusikymmentä päivää lasketaan yhteen yhä uudelleen ”seitsemän ajan” ajaksi, se vastaa kahtatuhatta viittäsataa

kahtakymmentä päivää.

Kun Daniel kirjoista ymmärsi niiden vuosien luvun, jonka Jeremia oli ilmoittanut, hän aloitti rukouksen, joka käsittelee jokaista sitä katumuksen vastauksen osatekijää, joka on osoitettu välttämättömäksi, jos Jumalan kansa koskaan herää siihen todellisuuteen, että he ovat vankeina vihollisen maassa. Danielin kolmannen Mooseksen kirjan kahdetkymmenettä kuudetta lukua koskevan rukouksen lopussa Gabriel ilmestyi antamaan Danielille ymmärrystä näystä, jonka hän oli ”kuullut”, näystä kahdestatuhannesta kolmestasadasta päivästä. Gabriel aloitti ilmoittamalla Danielille, että seitsemänkymmentä viikkoa oli ”säädetty” Danielin kansalle.

Seitsemänkymmentä viikkoa on säädetty sinun kansallesi ja sinun pyhälle kaupungillesi rikkomuksen päättämiseksi, syntien lopettamiseksi, vääryyden sovittamiseksi, iankaikkisen vanhurskauden voimaan saattamiseksi, näyn ja profetian sinetöimiseksi sekä kaikkein pyhimmän voitelemiseksi. Daniel 9:24.

Jaessa sanan ”säädetty” käännetty sana merkitsee ”pois leikattua”, ja sen tähden se tarkoittaa, että seitsemänkymmentä viikkoa oli leikattava pois kahdestatuhannestakolmesadasta päivästä. Alkaen kolmannelta asetuksesta vuonna 457 eKr. Danielin kansalla olisi seitsemänkymmentä profeetallista viikkoa koetusaikaa. Seitsemänkymmentä profeetallista viikkoa on yhtä kuin neljäsataayhdeksänkymmentä vuotta. Neljäsataayhdeksänkymmentä vuotta kolmannen asetuksen jälkeen muinainen Israel kivittäisi Stefanuksen vuonna 34, ja heidät erotettaisiin täydellisesti Jumalasta.

Vankeus, joka edelsi kolmea asetusta, jotka osoittavat neljänsadan yhdeksänkymmenen koetusajan vuoden alkukohdan, oli kestänyt seitsemänkymmentä vuotta. Näiden seitsemänkymmenen vuoden tarkoituksena oli antaa maan nauttia sapatinlevoistaan, joita muinainen Israel ei koskaan täyttänyt. Seitsemänkymmentä vuotta sapatinlepoa maalle tuli neljänsadan yhdeksänkymmenen vuoden (eli seitsemänkymmenen vuosiviikon) seurauksena, jotka oli eletty kapinassa Mooseksen valaa vastaan.

Neljäsataayhdeksänkymmentä vuotta kapinaa 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennenviidennen luvun liittoa vastaan tuotti maalle seitsemänkymmentä vuotta vankeutta, jotta se saisi nauttia levostaan. Nuo seitsemänkymmentä vankeusvuotta johtivat kolmeen käskyyn, jotka merkitsivät muinaiselle Israelille toiset neljäsataayhdeksänkymmentä vuotta koetusaikaa. Näin näemme kaksi koetusajan jaksoa, kumpikin neljäsataayhdeksänkymmentä vuotta. Kolme käskyä ovat esikuvia kolmen enkelin sanomista, joista ensimmäinen saapui vuonna 1798, pohjoista valtakuntaa vastaan kohdistetun ”seitsemän ajan” ensimmäisen vihastuksen päättyessä. Kolmas enkeli saapui kaksituhattakolmesataa vuotta kolmannen käskyn jälkeen 22. lokakuuta 1844, jolloin saapui myös ”vihastuksen viimeinen loppu”.

Ensimmäisen närkästyksen päättymisen ja viimeisen närkästyksen päättymisen välisinä neljänäkymmenenä kuutena vuotena Jeesus laski milleriläisen temppelin perustuksen, ja peruskivi oli ”seitsemän aikaa”. Tämän kiven tuli alussa olla adventismille joko peruskivi (tai muutoin kompastuskivi) ja lopussa joko kulmakivi ja päällyskivi (tai muutoin hautakivi). Ne kolme

säädöstä, jotka edustavat kolmen enkelin sanomien saapumista vuosien 1798–1844 historiaan, edustavat myös Danielin kirjan kolmea ensimmäistä lukua.

Seuraavassa artikkelissa alamme tarkastella kuutta ensimmäistä lukua.

”Kun Danielin ja Ilmestyskirjan kirjat ymmärretään paremmin, uskovilla on kokonaan toisenlainen uskonnollinen kokemus... Yksi asia ymmärretään varmasti Ilmestyskirjan tutkimisesta — että Jumalan ja Hänen kansansa välinen yhteys on läheinen ja ratkaiseva.” *The Faith I Live By*, 345.